

Utazás Esztergomba, Felvidékre

Felejthetetlen utazáson vehettünk részt a ferences atyák jóvoltából. Az alkalmat az esztergomi ferences gimnázium alapításának nyolcvanadik évfordulója szolgálta, melynek megünneplésére mi is meghívást kaptunk.

A repülőtérrel a pilisi hegyeken keresztül kanyarog az út Esztergom felé. Itt Árpád atya fogadott minket és egyenesen a „pincesorba” vitt, ahol áldomással kezdtük közös utazásunkat.

Szeptember 10-én, **szombaton** reggel, a ferences rendház templomát zsúfolásig megtöltötték a nagy múltú iskola régi és új diákjai. Felemelő, szívet-lelket melegítő élmény volt számunkra az ünnepi szentmisén való részvétel: a sok szép arcú fiatal éneke, Paskai bíboros úr múltba tekintő és előre mutató szavai, és a négy nyolcvan-esztendő öregek tanúságtétele.

Beszélgetés Paskai bíboros úrral az ünnepi vacsora előtt

A délután folyamán részt vettünk az iskola ünnepi közgyűlésén, majd pedig az újonnan átépített szociális otthon megáldásán. Ez utóbbi a mi segédletünkkel és egy svájci alapítvány anyagi támogatásával valósult meg. – Az este Mága Zoltán hegedű virtuóz koncertjével indult, ami előtt kötetlenül beszélgethettünk Paskai bíboros úrral; az ünnepi vacsorát pedig a hagyományos „Franka bál” zárta, ahol talán először láthattunk fiatal ferences atyákat – habitusban – ropni a csárdást.

Vasárnap Árpád atya szeretett volna szentmisét mondani nekünk, de tévedésből egy másik templomba mentünk. Árpád atya azért megtalálta az elveszett juhait, és innen már együtt mentünk az esztergomi székesegyházba, ahol meghajoltunk Mindszenty bíboros sírja előtt.

Az esztergomi székesegyházban, Mindszenty bíboros úr sírjánál

Az Esztergomban töltött két tartalmas nap után **felvidéki körútra** indultunk. Régi hazánk hegyi-völgyei között, történelmi városkákon keresztül vezetett az út a szeptemberi napsütésben. Árpád atya dinamikus, de biztos kézzel vezette a piros kis-buszunkat a kanyargós utakon: András, akinek a zöld veterán Mercedesz volánjánál ülve még három igényes hölgyet is szórakoztatnia kellett, alig bírta követni.

Árpád atya akcióban

A Kisalföld magyarlakta falvait elhagyva Zólyom városába értünk. Zólyom várában született Balassa Bálint ezelőtt 450 évvel. Innen már a Kárpátok déli nyúlványi között vezetett az út, és alkonyatkor

megérkeztünk szálláshelyünkre, Kosutkára, ahol az újonnan létesült sí-állomás vendégházában szálltunk meg.

Innen indultunk **hétfőn** a nagy múltú bányavárosok felé, meglátogatva Selmecebányát (ezüst), Körmöcbányát (arany) és Besztercebányát (réz). Ezek az eredetileg szász települések a XV. században éltek fénykorukat, majd hanyatlásukat követve Mária Terézia idején új életre lendültek. Ez utóbbi határozza meg a városok mai barokkos jellegét. Sajnos a bányák azóta teljesen kimerültek, de az épületek - mai kopott állapotukban is - őrzik a gazdagság és a „régivilág” jeleit. – Este újra Kosutkára érkeztünk vacsorára.

Kedden hosszú útra indultunk. Kelet felé átszeltük a Felvidéket, többnyire a Kárpátok északi magas és déli alacsonyabb vonulatai között. Meglátogattuk Krasznahorka büszke várát, és megérkeztünk Kassára.

Krasznahorka büszke vára

Krasznahorka tényleg nagy büszkeséggel állja az évszázadok viharát. Igazában soha nem lett lerombolva: a török nem tudta elfoglalni; a Rákóczi szabadságharcot követő megtorlást is kiállta, és ma is régi fényében tanúskodik a – magyar – múlttól. Mivel a mai Szlovákia legékeesebb látnivalója, gyönyörűen rendbe van hozva, ki van csiszolva, be van rendezve a szerint, ahogy az Andrássy grófok hagyták (nincsen elrejtve a magyar múlt). – Több mint két órát töltöttünk a várban, a kriptát (magyar nemesi sírok) is megtekintettük és szomorúan mondogattuk, hogy „Régi dicsőségünk, hol késel az éji homályban ...”.

Krasznahorka vára: „Idegenvezetés” – családi körben

Kassa jövőre Európa kulturális fővárosa lesz, és a szlovák kormányzat – nagy adósság árán is – szépen rendbe hozta a város régi centrumát. A dóm körüli terek és utcák ékesek, csupa szökőkút. A dóm maga a közép-európai gótika egyik legszebb megnyilvánulása. Megható volt a kriptában megállni II. Rákóczi Ferencz, Bercsényi Miklós és társaiknak sírja előtt.

II. Rákóczi Ferenc sírjánál

A kassai dóm díszes üvegablakai

Sajnos a város ma már gyakorlatilag teljesen szlovák. Trianon idejében a város nemzetiségi összetétele 75% magyar, 15% szlovák és 15% szász; ma már a 200-ezres lakosságnak csak 5%, azaz 10-ezer a magyar. Ennek ellenére, van még magyar színház és valamennyi kulturális élet. A temető régebbi részében még sok a magyar kőtábla, de elől már csak szlovák nevek találhatók.

Megkerestük a házat, melyben Márai Sándor élt, és amiről az „Egy polgár vallomásaiban” nagy részletességgel ír. Emléktábla jelzi a nagy író nyomát, de sajnos az épületbe bemenni nem lehetett.

A délután végén búcsút mondtunk Kassának, és dél fele száguldva, átléptük a magyar határt. A lemenő nap fényében különösen szép volt átkelni a Tokaj-környéki erdőn-hegyeken, kicsi kanyargós utakon (Árpád atya bravúroskodott a volánnál), érintve Regéc várát. Sötétedésre érkeztünk Tolcsvára, ahol a görög-katolikus plébános és családja fogadott minket nagy szeretettel. Emlékeztetésül: a tavalyi árvíz igen nagy kárt okozott az ottaniaknak, és a mi Misszióink is hozzájárult szerény anyagi támogatással a segélynyújtáshoz.

Pincézés Tolcsván (az előtérben vendéglátónk, Király Mihály plébános)

A vacsorát az egyik hegyaljai pincében töltöttük, finom borok kóstolgatása mellett, majd nyugovóra tértünk a plébánia vendégházában.

Szardán „pálinkás” és lecsós reggelivel várt a plébános úr és felesége. Útban a repülőtér felé, megálltunk Gyöngyöspatán (ami nemrég elhíresült a cigány probléma kapcsán). Nagyon szép a község katolikus temploma, és benne a teljesen egyedi, ámulatba ejtő „Élet fája” oltár, ami Mária családfáját jeleníti meg Ábrahámtól Dávid királyon keresztül.

Utolsó stáciánk a gyöngyösi ferences rendház volt, ahol együtt elköltöttük utolsó közös ebédünket, ahol megköszöntük egymásnak a kellemes együttlétet, Árpád atyának pedig (és Andrásnak, aki a Mercédeszt vezette), hogy ilyen fantasztikus élményben részesített minket.

Máris tervezhetjük a következő utunkat... Erdélybe?

Igó-Kemenes Péter
2011. október 20.